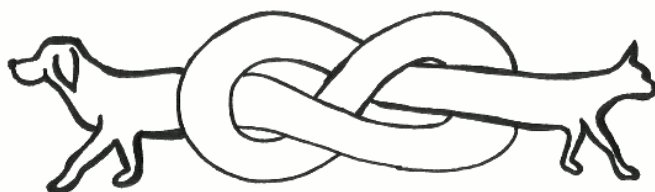

neslýšny -

Košíkové

ročník 2014, číslo 2

Ohrady

MIKOLÁŠ ŠTRAJT

Pražské hlavní nádraží prošlo rekonstrukcí. Nutno říci, že při ní celkem prokouklo a zcivilizovalo se.

A v jednu dobu se v něm na místech zatím nepro-
najatých prodejen objevila reklama (zřejmě na samotné
nádraží) – srovnávací fotky „před“ a „po“ rekonstrukci.
Každá z nich byla uvozená nějakým chytlavým sloga-
nem, zřejmě aby si cestující více vážili rekonstruované
podoby nádraží.

U jedné jsem se zarazil, bylo tam napsáno něco
jako „od zmatečného značení k přehlednému informač-
nímu systému“, nalevo fotka překližkou zavřeného pod-
chodu a napravo novotou se lesknoucí odjezdová ta-
bule. Háček byl v tom, že ta fotka nalevo nebyla „před“,
ale „při“ rekonstrukci.

Srovnávali nesrovnatelné! Každý, kdo někdy pro-
cházel rekonstrukcí, mi jistě potvrdí, jaký je to zážitek
– objížďky, překližky bránící v cestě, hluk, prach a uzá-
věry. Ale jinak to nejde, stavba je stavba. Posuňme se
dál.

Onehdá jsem se na internetu prokliknul na jednu
výstavu fotografií. Byly to fotografie ukazující tu dobu,
kterou si nepamatují, tu dobu, kterou jsem nezažil,
a tudíž ji nemohu zapomenout, tu dobu před rokem
'89. Byly tam věci, které by člověk čekal – prvomá-
jové průvody, vojenské přehlídky na Letné a pionýři.

Pak tam byly běžné snímky z běžného života. Ke kaž-
dému snímku byl vysvětlující komentář pro nás neznalé
a nepamatující se.

U jednoho snímku jsem se zarazil. Byla na něm
jakási ohrada na kraji ulice, evidentně součást nějaké
větší stavby. Komentář k tomu poznamenával, že ni-
kdy nekončící ohrady byly typické pro tu dobu, pořád
se stavělo a výsledek nikde.

No a co? Řekl jsem si z pozice člověka, který se
zajímá o dopravní stavby. Kolik se jen v tom období
postavilo staveb? Vemte si třeba jen metro. Kolik ta-
kových ohrad způsobilo metro? No jistě mnoho.

Posuňme se dál. Doba nedávná, pražská Letná je
celá rozkopaná. Staví se tunel Blanka. Všude ohrady
a na nich slogan „Blíž Pražanům“, který internetoví
cynici celkem vtipně přeložili na „Ublíž Pražanům“.

Počkat? Nikdy nekončící ohrady jsou typické i pro
naší dobu? Pořád se staví a výsledek nikde? Cože?

Co z toho plyne za poučení? Pokud vám někdo
bude argumentovat ohradou, zajímejte se, co je za ní.
Může to být cokoliv – opravovaný podchod, nová sta-
nice metra nebo tunel Blanka. Samotná ohrada není
podstatná, slouží jen k tomu, aby lidé nelezli na stave-
niště. Posuňme se dál.

Anna Benešová: Loď s odřeným bokem

Od té doby pro něj byla jedinou lodí v jeho životě. Až na jeden krátký moment, kdy zatoužil po krásně natřené sambě s širokými boky. Dlouho pak s ním kvůli tomu nemluvil. Stávalo se, že se při soulodění přitiskla k ruce jiného vodáka víc, než by se mělo. Bavilo ji, když se kvůli tomu čertil. V jejím nitru bylo však místo jen pro něj.

Magda Štrajtová: Ztraceno a zase nalezeno

Jednoho dne se mi stala nemilá věc. Ztratil jsem něco důležitého. Bohužel už nevím, co jsem ztratil, ale něco jo.

Mikoláš Štrajt: Míša a Medvědovi

Paní Medvědová vystoupila a otevřela vrata. Pan Medvěd vjel na pozemek, zlámal autem rostliny na zarostlé cestičce. Od minulého podzimu tu nebyli.

David Hromádka: Hana Potěr a kořen rovnice

Žena se ještě na dítě se zájmem zahleděla, prohlásila, že „její sláva hvězd se bude dotýkat,“ a odstrčila mu z čela ofinu, která zakrývala mateřské znaménko ve tvaru zlomkové čáry. Byla to Hana Potěr, dcera čísel.

Jana Nagypová: Prorocství Nott Ell

Enyra se k ní ve větru doslova připlazí a zastaví se těsně u jejího obličejce.
„Něco pro mě uděláš, dám ti tři úkoly, když je splníš, pustím ho.“
„Ne, Velso, to nemůžeš. Ty úkoly jsou...“ křikne na dívku muž, ale již to nestihne doříct. Enyra ho nechá se rozplynout.

David Hromádka: Myšlenky s ručením omezeným II

Pravda je krásná uvnitř, lež na povrchu.

Mikoláš Štrajt: Historie a historky

Trpěl Napoleon „napoleonským komplexem“ ze své výšky? Měl Hitler jen jedno varle?

Mikoláš Štrajt: Nálepka na dveřích

Ale není to jen tak obyčejná optika. Tahle optika je totiž, jak říká nálepka na vchodových dveřích, „gay friendly“. To mi začalo vrtat hlavou.

KNIHOVNIČKA NESLYŠNÉHO KOČKOPSA**Božena Němcová: Ženám českým**

Nejen muž buď hrdý na to,
že dá všecko pro svou vlast;
vzhůru, ženy! my též chceme
na oltář svou oběť klást.

Obsah

POVÍDKY	4
Loď s odřeným bokem	4
Ztraceno a zase nalezeno	4
Míša a Medvědovi	5
Hana Potěr a kořen rovnice	6
Prorocství Nott Ell	9
ÚVAHY	13
Myšlenky s ručením omezeným II	13
Historie a historky	13
Nálepka na dveřích	13
KNIHOVNIČKA NESLYŠNÉHO KOČKOPSA	14
Ženám českým	14

Neslyšný kočkopes * číslo 2014/2 (26. října 2014) * [www: kockopes.tumblr.com](http://www.kockopes.tumblr.com)

Redakční rada: David Hromádka a Mikoláš Štrajt * Redakční e-mail: neslyсны.kockopes@gmail.com

Ilustrace: Dominika Izáková * Korektury: David Hromádka * Sazba: v programu L^AT_EX David Hromádka

Neslyšný kočkopes je šířen pod licencí CC-BY-SA (**Uvedte autora–Zachovejte licenci 3.0 Česko¹**). Můžete ho šířit a dále upravovat, pokud uvedete autory a zachováte licenci. Přijímáme příspěvky do příštího čísla!

¹viz <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/cz/>

Loď s odřeným bokem

ANNA BENEŠOVÁ

Seděl na břehu a cákal si nohy ve vodě. Občas se na chvíli ponořil do proudu a nechal se unášet. Plaval na zádech, nebo se potácel v mělčině u břehu. Napadlo ho, že je to zábavný, ale docela únavný způsob cestování. Pak ji uviděl. Byla krásná, štíhlá, elegantní. Všiml si, že má trochu odřený bok, ale ta drobná vada jí v jeho očích ještě dodávala na přitažlivosti.

Pomalou se k ní přiblížil. Pokusil se ji zachytit, ale proklouzla mu mezi prsty. Klopýtl a spadl do vody. Trochu se nalokal a odřel si koleno. Vzpomněl si, jak se snažil chytit loď minule. Co když to dopadne stejně špatně? Není trapné se tak snažit? Jak má poznat, jestli o něj stojí? Kousek mu uplavala, ale nakonec se zastavila o strom. Napadlo ho, že vypadá, jakoby na něj čekala. Měla stejný pocit. Čekala na něj celý svůj život až dodnes. Čekala, až ji zachytí, sevře, až do ní vstoupí. Čekala a teď se trochu bála, že to bude jiné, než si vysnila.

Dohonil ji a na několikátý pokus se mu podařilo nasednout. V jejím nitru našel pádlo a jal se kormidlovat. Občas je proud zanesl ke kraji a on musel odpíchnout. Někdy zůstali stát u pláže a relaxovali. Dívali se na květiny lemující břehy a on házel do vody žabky. Jindy se musel proplétat meandry, kde byla bahnitá voda a obtěžovala je hejna komárů. Přetahoval ji mezi padlými kmeny a doufal, že nebude příliš málo vody. Chvilí usilovně pádloval on, jindy nechal na ní, ať si vybere v řece ten správný proud.

Od té doby pro něj byla jedinou lodí v jeho životě. Až na jeden krátký moment, kdy zatoužil po krásně natřené sambě s širokými boky. Dlouho pak s ním kvůli tomu nemluvila. Stávalo se, že se při soulodění přitiskla k ruce jiného vodáka víc, než by se mělo. Bavilo ji, když se kvůli tomu čertil. V jejím nitru bylo však místo jen pro něj.

Přišly peřeje a hnaly je po řece. Jen tak tak se udrželi. Přišly i jezy. Někdy je raději snesl, ale někdy

zvolil šlajnsu. Stalo se, že do lodi trochu nateklo odřeným bokem a on musel vybírat vodu. Na jednom obzvláště prudkém jezu bylo nabrané vody příliš. Asi ji měl raději přenést, ale v tu chvíli byl na to příliš pyšný. Jel a nestaral se, jestli není riziko příliš velké. Nedokázal to vyvážit a cvakli se. Ztratil v proudu pádlo a kanoe mu uplavala. Chvilí to vypadalo, že se už neshledají, ale počkala na něj v zátočině a našli i nové pádlo.

Když už spolu nějaký ten pátek pluli, spadl do lodi kus borové kůry. Vyřezal z něj malou lodičku. Moc se jí líbila a tak dál jela s nimi. Teď se snažil držet ve středu proudu a moc nevybočovat, aby to s malou, křehkou lodičkou tolik neházelo. Loďka rostla a začala se v lodi tísnit. Nastaly třenice. Až jednou zjistili, že je to již velká loď a oni ji nevezou, a tak ji poslali po proudu. Oba plakali a na hladině řeky se tvořily drobné kruhy. Občas ji pak zahlédli. Někdy se vracela sama, jindy se snažili ji doplout. Stále byla trochu v dohledu.

Tempo řeky se zmírnilo. Napadlo ho, že je těžké pádlovat, a tak si lehl do lodi na záda a díval se na oblohu. Bolelo ho tělo a loď už byla docela omlácená, ale právě v tom okamžiku měl zas po dlouhé době dojem, že si opravdu užívá života. Zhluboka dýchal čerstvý vzduch a pozoroval, jak se nad ním klenou koruny stromů. Pak ho ten klid náhle vyděsil a pokusil se zapádlovat proti proudu. Napadlo ho, že ještě nic neprožil, že se příliš málo smál, plakal, toužil... Nikdo však nevydrží jet proti proudu dlouho. Nakonec zjistí, že usilovně pádluje, a přesto stojí na místě. Uvědomil si, jak je pošetilý, a nechal loď, aby jako už tolikrát předtím upravila směr podle proudu.

V deltě se jim už oběma jelo těžko. Byl rád, že zůstali spolu. Naposledy zvedl hlavu k obloze. Pak polaskal ten její odřený bok. Byla už zase plná vody a on neměl sílu ji vybírat. Položil pádlo do lodi a pomalu vpluli do vln nekonečného oceánu.

Ztraceno a zase nalezeno

MAGDA ŠTRAJTOVÁ

Jednoho dne se mi stala nemilá věc. Ztratil jsem něco důležitého. Bohužel už nevím, co jsem ztratil, ale něco jo. To vím dobře. Šel jsem se zeptat ségry, jestli neví, co jsem ztratil. A ona mi řekla, že neví. A potom mi řekla, že už to asi ví. Že jsem možná ztratil mozek. Že

jeden leží v koupelně. Tak ať si ho klidně vezmu. Tak jsem tam šel. V koupelně fakt mozek ležel. Tak jsem si ho teda vzal. A teď už vím, co jsem ztratil a zase objevil. Byl to mozek, je to tak.

KONEC

Míša a Medvědovi

MIKOLÁŠ ŠTRAJT

Každé evropské velkoměsto si kolem sebe časem vytvořilo rekreační oblasti. Tak například Markétovu takto slouží Borová hora. Je to takový kopec nad údolím řeky Akvy porostlý borovým lesem. V lese jsou rozptýleny chaty, ani ne moc blízko, ani ne moc daleko od sebe.

Vlastně tam nic zajímavého není. Na jedné straně sráz do řeky, na druhé straně pole. Žádná vesnice, žádná hospoda, žádná památka. Řeka je navíc od Borové hory oddělena frekventovanou silnicí a ona frekventovaná silnice navíc tvoří nábřeží řeky, takže si o nějakém rybaření mohou místní jen nechat zdát.

A přesto je tam něco, co tam chataře drží – klid. A klid na Borové hoře hledal i jistý Míša. Kráčel si to po asfaltce mezi chatami a rozhlížel se kolem. Za celou dobu, co šel, potkal jen dva chodce a z toho jen jeden šel. Byl to tatínek, kterému na ramenou seděla malá holčička. Držela se ho za uši. Míša je pozdravil a oba mu slušně odpověděli. Byli slušně vychovaní a malá holčička byla navíc bez předsudků. Mnoho lidí by totiž Míšu nepozdravilo – byl to ten typ, jakého se slušní lidé tak trochu obávají – trochu fetišák, trochu pankáč, trochu anarchista už od pohledu.

Možná si říkáte, že ho teď povrchně odsuzují podle vzhledu, ale Míša skutečně nebyl žádný svatoušek. Právě se chystal provést trestný čin a vyhlížel si na to vhodnou chatu.

„Objekt strážěn americkým pitt bull teriérem“ – tak tohle znělo příliš výhružně a do překonávání vysokého laťového plotu zakončeného žiletkovým drátem se Míšovi taky nechtělo.

Druhá chata zjevně patřila nějakému zbohatlíkovi. Hezky opravená, pozemek posekaný, poctivý plot, nad vjezdem jakýsi ozdobný skleněný nesmysl a masivní bezpečnostní kamera. Zbohatlíkova chata taky nebyla vhodná, určitě bude skvěle hlídaná a navíc – parkující mustang dokazoval, že je zbohatlík právě uvnitř. Míša přešel k další chatě.

Tohle bylo ono – anténa na střeše, plot trochu nakřivo. Televize tam určitě bude, ale majitel tam nebyl celou zimu, soudě dle zarostlé cestičky.

Míša se rozhlédl a pak začal opatrně obcházet pozemek. Našel to místo, které potřeboval. Plaňky tam byly trochu povalené a stačilo do nich jemně strčit, aby se rozestoupily. Míša prošel plotem a díru za sebou zamaskoval. Ani zámek mu nekladl odpor, byl to starý polský kousek na jehož překonání stačil kus drátu

a hrubé síly. A tak se Míša dostal do chaty, a naplnil tak skutkovou podstatu trestného činu vloupání.

Procházel chatou a zkoumal, co by se dalo ukrást a co použít nebo požit. Měl v plánu tu pár nocí přečkat a pak si odnést nějakou tu kořist. To byl jediný Míšův plán, jinak skutečně patřil ke generaci „no future“.

Ve špajzu našel zavařeninu. Taková zavařenina vydrží dlouho, a tak se rozhodl trochu najíst. Vzal si tedy první talíř, který na něj koukal z prosklené poličky a nandal si. Posadil se do čela stolu a začal jíst. Když se dosyta najedl, ustlal si v té menší ložnici a šel spát. Smrákalo se a Míša utíkal už třetí den bez pořádného spánku.

* * *

Následující ráno v ulici Jurije Gagarina na Markétovském sídlišti nakládal pan Medvěd věci do kufru auta. Jeho manželka mezitím sundávala prádlo pověšené na balkóně. I oni hledali klid.

Pan Medvěd byl provozní dispečer v Markétovském dopravním podniku a paní Medvědová byla mzdová účetní tamtéž. Pan Medvěd měl za sebou namáhavý týden plný mimořádných provozních situací a paní Medvědová zase inspekci z finančního úřadu. Dovolenu už potřebovali oba víc než dost.

Nasedli do auta. „Požádala jsem paní Rösnerovou, ať nám mezitím vybírá schránku,“ řekla paní Medvědová. Pan Medvěd souhlasně zamručel a nastartoval auto.

Cesta ze sídliště uběhla rychle. U divadla nabrali svou dceru, která poblíž bydlela. Slečna Medvědová vystudovala na univerzitě klasickou filozofii, tudíž nevěděla kdo je, odkud přichází a kam jde. Toho času dělala recepční v jedné kancelářské budově a po týdně, kdy do prosklené budovy recepce pražilo slunce, byla na dovolenou zralá i ona a s radostí si ji vybrala.

„Ahoj mami, ahoj tati,“ pozdravila své rodiče. Pan Medvěd jen souhlasně zamručel a paní Medvědová se jí začala vyptávat, jak se jí daří, a co je nového, jako kdyby něco nového bylo.

Autem je to z Markétova na Borovou horu asi jen čtvrt hodiny. A kromě poněkud delšího čekání na semaforu u Východního nádraží to tak bylo i ten den. Za čtvrt hodiny od chvíle, kdy nabrali u divadla svou dceru, dorazili manželé Medvědovi do chatové oblasti Borová hora. Na asfaltce mezi chatami i oni potkali jen jednoho chodce – tatínka, jemuž seděla na rame-

nou malá holčička a držela se ho za uši. Z auta se ovšem blbě zdraví, a tak ho nepozdravili.

A tohle bylo ono – cíl jejich cesty – jejich chata. Paní Medvěďová vystoupila a otevřela vrata. Pan Medvěď vjel na pozemek, zlámal autem rostliny na zarostlé cestičce. Od minulého podzimu tu nebyli. Zavřeli za sebou vrata a šli dovnitř. Zámek od chaty se trochu zasekával, ale už to byl starý polský kousek a na jeho překonání stačil správný grif a trocha hrubé síly. Jako každý rok vešli do obývacího pokoje, něco ale tentokrát bylo špatně.

„Kdo to seděl na mé židli?“ zabručel vztekle pan Medvěď. Jeho židle byla skutečně vysunutá. „Kdo to jedl z mého svátečního talíře?“ zhrzola se paní Medvěďová. Sváteční talíř ležel ledabyle pohozený na stole, špinavý od zavařeniny. „Á! Kdo to spí v mé postýlce?“ zaječela slečna Medvěďová z ložnice.

Seběhli se tam. V posteli ležel rozespálý Míša, kterému teprve teď začalo docházet, kdo ho svým ječením

vlastně probudil.

Zatímco pan Medvěď přemítal, zda ta flinta po dědečkovi, která visí nad krbem, skutečně střílí, Míša opatrně vstával. Vtom rychle popadl své boty a dal se na útěk. Nepokoušeli se mu v tom zabránit, byli stejně překvapení jako on.

* * *

Když potom sečetli škody a zjistili, že kromě snědené zavařeniny, špinavého nádobí a rozestlané postele vlastně nic hrozného ten lupič nenapáchal, paní Medvěďová umyla sváteční talíř, slečna Medvěďová si vyměnila povlečení na posteli a pan Medvěď zastrčil svou židli na čele stolu. Teď si konečně mohli užít svého zaslouženého klidu.

A co Míša? Ten po svém zběsilém útěku taky našel klid. Podařilo se mu dostat za plot oné opevněné chaty, kde ho roztrhal americký pitt bull teriér.

A to je konec pohádky, milé děti.

Hana Potěr a kořen rovnice

DAVID HROMÁDKA

matematická parodie na Harryho Pottera a Kámen mudrců

Před domem číslo 4 se setmělo. Jako každý večer, ale tento večer byl jiný. U plotu se sousedy se odkudsi zjevil starý, štíhlý muž s dlouhými, stříbrnými vousy. Na sobě měl splývavý fialový hábit a v náručí nesl dítě. Naproti mu přišla žena, maskovaná škraboškou kočky.

„Necháme ji zde, u její tety a strýce,“ prohlásil muž.

„Je to opravdu moudré?“ pochybovala žena. „Jsou to muflové. Neznají hodnotu pí ani na jedno desetinné místo!“

Byli to ale jeho jediní příbuzní, takže neměli na výběr. Žena se ještě na dítě se zájmem zahleděla, prohlásila, že „její sláva hvězd se bude dotýkat,“ a odstrčila mu z čela ofinu, která zakrývala mateřské znaménko ve tvaru zlomkové čáry. Byla to Hana Potěr, dcera čísel.

* * *

Hanin strýc Vermont vstal brzy ráno. Pečlivě se oholil. Nesnášel vousy, měl sedm elektrických holicích strojků, a stejně se nakonec ještě oholil břitvou. Když cestou z domu zakopl o košík s dítětem, chvíli zuřil a nadával, ale pak nechal dítě i s košíkem a průvodním dopisem své manželce Pamele, která zůstávala v domácnosti, a odešel do práce.

A tak Hana Potěr vyrůstala u tety a strýce. Vyrůstla z ní hezká, černovlasá holčička s pečlivě upraveným mikádem a okrouhlými brýlemi. Často se musela

dohadovat s jejich vlastním synem Dudlíkem, který neuměl napočítat ani do šesti (doslova). Když se s ním jednou hádala o to, kdo z nich sní poslední borůvkový knedlík, hlavou jí bleskla myšlenka a navrhla rozdělit knedlík na poloviny – pět desetin ať sní ona a zbytek Dudlík. To tetu rozrušilo a strýce dopálilo. „Žádný desetinný čísla neexistují!“ zavřískal Vermont. Od té doby často Hanu napomínal, „ať už přestane s těmi nesmysly“ a teta jí vyčítala, „proč musí být taková divná, proč není jako ostatní děti,“ a říkala, že si tím zkazí celý život, když bude taková. Hana však přesto věděla, že to, co vidí, je skutečné a že necelá čísla existují.

* * *

„Jak víš, že všichni matematici mají vousy?“ zeptala se jednou Hana Dudlíka.

„To ví přece každý,“ odpověděl.

„Ty jsi nějakého viděl na vlastní oči?“ podivila se Hana.

„Ne,“ řekl Dudlík. „ale nejsem blbej.“

* * *

Když bylo Haně deset let, přišel do domu číslo 4 dopis. Jako skoro každý den, ale tento dopis byl jiný. Byl adresován přímo Haně Potěr a zpáteční adresa zněla: „Vousy 0,13“. „Nějaký pošuk,“ pomyslel si Vermont

a dopis spálil. V den Haniných 11. narozenin v 11 hodin, 11 minut a 11 sekund přesně však zazvonil zvonek a na neočekávanou návštěvu přišel neobyčejně velký člověk s plnovousem, kterého ještě neviděli. Bez dovolení se usadil na pohovce, představil se jako Hybrid a prohlásil, že Hana je rozený matematik a bude studovat na Matematické akademii ve Vousech.

„To mi narostou vousy?“ řekla Hana potichu a stydlivě. Její otázka však zanikla v hlasitých protestech strýce Vermonta.

„Naučí se tam algebře a geometrii,“ trval na svém Hybrid. „Bude ji učit ten nejlepší matematik všech dob, profesor Bumbal.“

„Já svoji schovanku žádnému vousatému úchylovi nedám!“ zavřískal Vermont.

„Nikdo přede mnou nebude urážet profesora Bumbala,“ řekl přísně Hybrid. „Kolik máte prstů na pravé ruce?“

Vermont se podíval na svoji pravou ruku. „Pět,“ odpověděl.

„Máte jich tam čtyři celé devět periodicky,“ řekl Hybrid.

Vermont a Pamela se dali do zděšeného křiku. „Pomoc, mně zmizel prst!“ křičel Vermont.

Hanu to pobavilo, na rozdíl od nich totiž uměla správně zaokrouhlovat¹. Odešla s Hybridem a do začátku akademického roku žila s ním.

* * *

Následující den se vydali nakoupit školní potřeby. Věděla, že jako matematik je jiná a bude mít jiné potřeby než její matematikou nenadaní vrstevníci, ale tačkové logaritmické pravítko ji vskutku šokovalo.

Po cestě Hybridovi vypadl jakýsi papír. Hana mu ho podala a on se zhroutil a papír schoval.

„Co to bylo?“ zeptala se zvědavě Hana.

„Zpráva z výpočetního střediska, pro Bumbala, moc tajná, nikomu to neříkej,“ vysoukal ze sebe Hybrid nervozně. Evidentně měl z něčeho strach.

Hana ho nechtěla dál znervozňovat, a tak změnila téma. „Hybride, ty víš, co je s mými rodiči?“

„Jo,“ řekl Hybrid. „To ví každé. Teda, až na tebe.“

„A co s nimi je?“ zeptala se Hana.

„Vynásobil je Ty-víš-kdo,“ řekl Hybrid.

„Co je to za paradox?“ podivila se Hana.

„To se tak říká. Prostě se nepočítá s tím, že by ji někdo neznal.“ řekl Hybrid.

„Proč? Ona nemá jméno?“ řekla Hana.

„Má jméno, ale matematici se ho stydějí říkat. Bojí se,“ řekl Hybrid.

„Ale ty mi ho řekneš, vid,“ řekla nevinně Hana Potěř.

„Tak jo,“ řekl Hybrid. „Byla to... nula.“

„Moje rodiče vynásobila nula?“ řekla Hana.

„Neříkej to tak nahlas,“ napomenul ji Hybrid.

„A když oba pohltila, pokusila se vynásobit tebe.“

„Mně?“ podivila se Hana Potěř.

„Ano, a nikdo nechápe, proč se jí to nepodařilo. Teda, profesor Bumbal si myslí, že je to tím, že nejseš číslo; množina všech čísel totiž není uzavřená vůči operaci plození dětí,“ vysvětloval Hybrid, „ale s jistotou to nikdo neví a bylo předpovězeno, že tento rok se vrátí, a proto tě na akademii potřebují.“

Hana Potěř netušila, co by mohla udělat, aby se nula nevrátila a nenásobila další nevinná čísla, ale byla odhodlaná udělat, co bude moci.

* * *

Když měla Hana Potěř vyrazit do školy, řekl Hybrid, že má nějaké tajné povinnosti, a poslal ji na nádraží samotnou, jen s jízdenkou. Vlak měl odjíždět z nástupiště číslo 9,75. Hana se zeptala výpravčí, kde je najde, ale ta si jen zatukala na čelo. Hana si uvědomila, že výpravčí je mufla a muflové znají jen celá čísla, musela je tedy najít sama. Naštěstí důvtipně prohledala prostor mezi nástupišti číslo 9 a 10 a hledané nástupiště i s přistaveným expresem našla.

Cestou, když vlak projížděl po sinusoidách, přisedl k ní mladý kluk. „Jmenuji se Roman W , ale kamarádi mi říkají Róm,“ představil se. Krátce se také seznámili s jednou dívkou Hanina věku, Hieronymou G .

Když vlak dorazil do Vousů, přišlo a všichni doufali, že přeběhnou přímo do školy. Před vchodem ale horlivé studenty zastavil profesor Bumbal, ten starý, vousatý muž ve fialovém hábitu, a vysvětlil jim, že než je pustí dovnitř, musí si každý z nich nasadit *modrý klobouk*, a podle toho, jak mu padne, bude zařazen do jedné ze čtyř vouseckých ubytoven – 0,2; 0,4; 0,6 nebo 0,8.

„Proč jsem si jen nevezala pláštěnku?“ pomyslela si Hana, nahlas však řekla: „Ach, ta byrokracie!“

Hana, Róm a Hieronyma měli to štěstí, že nejen skončili všichni tři v ubytovně 0,2, ale dokonce byli zařazeni do stejného pokoje.

„To budu spát s klukem? Není to divné?“ pošeptala Hana Hieronymě.

„Víš, to někdy holky dělají, nemyslíš?“ odpověděla.

„To ano, ale až jsou větší,“ poznamenala jedenáctiletá Hana.

¹Ve skutečnosti je $4, \bar{9} = 5$. Důkaz: Necht $x = 4, \bar{9}$, uvažme $9 \cdot x = 10x - x = 49, \bar{9} - 4, \bar{9} = 49 - 4 = 45 = 9 \cdot 5$.

Promočení spolužáci měli ohromnou radost ze školních uniforem, přestože jim vůbec neslušely. Podstatné bylo, že byly suché a pohodlné, ze stoprocentní bavlny.

Sotva se zabydleli na ubytovnách, čekala je inaugurační hostina. V aule, zatímco jedli, jim profesor Bumbal napsal na tabuli dlouhou a složitou rovnici s mnoha proměnnými a prohlásil, že tato rovnice je bude doprovázet celý akademický rok. Už jen pohled na ni působil Haně Potěr bolest hlavy, zvláště tato část:

$$\dots \cdot \frac{2\sqrt{2\pi}\mathcal{S} - \mathcal{Q}^3}{7\pi + \frac{\sqrt{2}}{2}} \cdot \dots$$

Samolibě působící kaligrafické provedení \mathcal{S} jí bylo vskutku odporné, přestože Rómovi a Hieronymě žádné problémy nedělalo. Bude za tím nula, řekla si a byla si tím ještě jistější, když profesor Bumbal kostrbatě poznamenal: „Strach a neznámo jsou totiž naše největší hrozby a kdo Tu, jíž nesmíme dělit, odhalí, bude před ní v bezpečí.“ Hana Potěr se rozhodla rovnici vyčíst, aby nulu včas odhalila, než vynásobí další čísla. Sama by to nezvládla, ale Róm a Hieronyma jí pomohli.

* * *

Trvalo měsíce, než se jim to podařilo. Museli kvůli tomu nad rámec studijního plánu prostudovat mnoho knih, některé z polic s omezeným přístupem; když se je Hana a Hieronyma snažily získat, budilo to v knihovně pozdvižení. (Police s omezeným přístupem říkaly policím, které byly tak vysoko, že do nich nedosáhly, pokud

nešplhaly po skříních nebo jedna druhé nestoupily na ramena. Brzy ale zjistily, že to budou muset dělat, když se nikdo jiný nedívá.)

Hana a Hieronyma pilně počítaly, Róm je zatím psychicky podporoval z pohovky; počítat se mu nechtělo, prý měl čísel z vyučování plné zuby.

Mezivýsledky vypadaly slibně, a když už se rok chýlil ke konci, obě strany rovnice byly dopočítány, ale očekávaný výsledek nevyšel. Hana si byla jistá, že někde udělali chybu. Šla s jejich řešením za profesorem Bumbalem, ale ten byl právě na služební cestě, a tak se kamarádi vydali obejít zbytek profesorského sboru. Přes mnohé výhrady a po zdlouhavém naléhání jim nakonec profesorka McGoogleová ukázala zprávu, kterou Hana přečetla Rómovi a Hieronymě: „Vážený profesore Bumbale, s potěšením vám oznamujeme, že náš superpočítač NX-1990 po deseti letech provozu vyčísлил kořen zadané rovnice s přesností na sto desetinných míst. Kořen rovnice je...“ zarazila se Hana Potěr. „Nula? Ale vždyť tu jsme tam dosazovali,“ řekla a znovu prolétna pohledem celou zprávu. Všimla si, že nula nebyla dosazena za \mathcal{S} , ale za \mathcal{Q} . Uvědomila si, že to \mathcal{Q} jí působilo ty bolesti hlavy a právě je nula využila ke svému prospěchu.

Když se profesor Bumbal vrátil ze služební cesty, Hana mu ukázala jejich výsledky a on ji pochválil, že se dobře učí. Ale najít důkaz, který by zabránil nule, aby se vrátila, se kamarádům nepodařilo. A s tímto výsledkem usedla Hana Potěr do vlaku a odjížděla na prázdniny k tetě Pamele a strýci Vermontovi.

Proroctví Nott Ell

JANA NAGYOVÁ

Nott Ell zasáhla znepokojivá zpráva, zemi čarodějů a lidí ovládlo nejisté napětí a podezřívavost. Jejich vůdce, princ Adelár beze stopy zmizel. Část jeho vojska byla spálena na úhel, část zmrzlá na kost.

Nott Ell, země, kterou obývali vyvolení. Žili zde čarodějové, jejichž moc ovlivňovala přírodní živly, tj. oheň, vodu, zemi a vzduch. Každý z čarodějů nebo čarodějek se již narodil se schopností vládnout jistým živlem. A žili zde i obyčejní lidé, zejména udatní bojovníci jak ženského tak mužského pohlaví. Mezi oběma národy kdysi probíhaly kruté války o nadvládu, jež rozpoutal vztah mladé čarodějky k lidskému muži, princí. Avšak její city k němu nebyly opětovány. Její zhrzená, nešťastná láska se proměnila v mučivou nenávisť a pohrdání vůči všem. Rozhodla se pomstít. Jak se ukázalo, ona princezna byla Nejvyšší, která ze všech čarodějů měla nejničivější schopnosti skládající se ze všech živlů. Nejvyšší měla čaroděje chránit a po jejich smrti vstřebávat jejich sílu, avšak ona byla jiná. Nenáviděla svět, byla plná zloby a povýšenosti. Nechtěla nikoho ochraňovat, chtěla všem vládnout. A tak výhrůžkami, planými sliby a opojným slovíčkařením sestavila armádu čarodějů, kteří po jejím boku bojovali jak proti lidem, tak proti vlastnímu druhu. Tento zpočátku nepatrný spor vedl k dlouhým a krvavým bitvám. Mnoho lidí i čarodějů za ně zaplatilo svým životem, nakonec Nejvyšší porazili. Před svou porážkou však stihla pronést onu osudnou větu. „Já se vrátím.“ V ten okamžik bylo Staršími, kteří byli považováni za nejmoudřejší bytosti, jež znali tajemství magie, vyneseno proroctví, že v okamžiku, kdy se bude zdát, že je vše ztraceno, povstane Nejvyšší, jež sestaví společenství čarodějů a společnou, dosud nevídanou silou porazí dávné zlo, jež se ukrývá v temnotě. Od té doby uplynulo mnoho let. O proroctví se vědělo, ale nikdo mu příliš nevěřil. V Nott Ellu panoval mír a klid za vlády mladého lidského prince Adelára. Předmětem míru bylo, že nikdo z čarodějů žádnému člověku neublíží a naopak, avšak tento pakt byl nyní, jak se zdá, porušen.

Na kruhovém náměstí, které bylo poseto malými obytnými dřevěnými domečky, obchůdky a řemeslnými stánky se scházel rozlícený dav. Horečně mezi sebou diskutoval a hádal se. Lidé obviňovali čaroděje a naopak. Každou chvíli se mezi nimi schylovalo k souboji.

„Věděl jsem, že vy tu svou povýšenost na uzdě neudržíte!“ křikne do davu statný muž oblečen v kovářské kožené zástěře a poukáže sekerou na jednu z čarodějek.

Čarodějové se od lidí odlišovali charakteristickým tetováním na pravé paži, které se každému novorozenému čaroději samo vyrýsovalo na kůži. Jeho zjev záležel na živlu, kterým každý čaroděj vládl. Vodní čarodějové měli ve znaku několik po sobě jdoucích vln, čarodějové ohně plameny, čarodějové vzduchu ornamenty, představující vítr, a čarodějové země košatý strom.

„My? Nikdo z nás by princí neublížil!“ brání se slovně, ale již se jí v ruce tvoří ledová koule, což působí její horlivá povaha.

„Když je to tak, tak proč jeho strážci uhořeli nebo umrzli? To my jsme rozhodně neudělali!“ odvěti hrubým hlasem.

„Měli bychom se uklidnit a domluvit se, co dál,“ vloží se do rozhovoru princův zástupce ze strany čarodějů. To, že prince zastupoval čaroděj, mělo vzbuzovat pocit důvěry. „Viděl někdo z vás prince v nejbližší době?“

Na jeho otázku nikdo nereaguje. Všichni umlknou a nejistě se po sobě vzájemně poohlížejí.

„Velso, řekni jim to,“ pošeptá nenápadně šestnáctiletý chlapec do ucha o rok starší kamarádce, černovlásce s ohnivým tetováním na paži.

„Meline, mlč. Nechci se do toho míchat a navíc...“

„Vy dva, co si to šuškáte?“ přeruší oba aktéry silný mužský hlas. Menší vousatý muž podsadité postavy se proplétá davem a zamíří k chlapci s dívkou. Přísně si oba prohlíží.

„Viděli jste snad prince?“ úlisně se otáže.

Chlapec s dívkou na sebe nervózně těkají očima. Melin se kousne do rtu. Velsa lehce sraští čelo, dořčena přítelovou neschopností mlčet. „Tak co? Odpověz!“ vyzve ji nedočkavě, až sebou dívka trhne.

„A...ano,“ vykoktá a příkrčí se, jakoby se chránila před úderem.

Po její odpovědi se okamžitě všechny pohledy přítomných obracejí na onu nešťastnici.

„Mluvila jsi s ním?“

„Ano,“ odpoví trochu sebejistě.

„O čem?“ vyzve ji.

Černovláska mlčí. Olízne si rty a vrhá na obecenstvo nevrlý výraz. Sklopí víčka a odtáhne hlavu.

„To nemohu říct.“

Její odmítavá odpověď rozvíří horkou debatu. Lidé nevěřičně, pohrdavě kroutí hlavami a odtažitě se od dívky odvrací.

„To říkám, vidíte, zase čarodějka. Můžou za to oni!“ křikne kdosi.

„To ne! Já jsem princí nic neudělala!“ brání se rozzezně. „Narazili jsme na sebe ale to je všechno, říkal mi, že...“ přeruší svou obhajobu. Vzpomene si na včerejší rozhovor a na to, jak ji Adelár prosil, aby nikomu nic neřekla.

„Co ti říkal?“

„Nemůžu to říct,“ odsekne a uhne pohledem.

„Slyšíte to, prý to nemůže říct. Navrhují, abychom ji vyslali najít a přivést zpět prince pro udržení stálého míru,“ vyhlásí impulsivně kdosi z davu. Lidé s ním nadšeně souhlasí. „Dokaž, děvče, že za to vy, čarodějové nemůžete!“ vmete jí do vyděšené tváře.

„Souhlasím,“ přitaká princův zástupce, k němuž se přidávají i další čarodějové.

„Počkat, to nejde. Já nic nevím, nevím, kde ho mám hledat,“ odmítá rozrušeně určený úkol.

„Jsi čarodějka, s těmi tvými čáry máry ho najdeš. Dáváme ti osmačtyřicet hodin!“

„Velsou, tohle jsem nechtěl, myslel jsem, že jim to jen povíš,“ omlouvá se přítelkyni z dětství její kamarád Melin, když jsou mimo náměstí. „Proč jsi jim neřekla to, co mně? Že ti princ Adelár pověděl o Enyře, o které jsme si mysleli, že je mrtvá, a kterou Temní opět oživil. Že chce rozpoutat opět válku mezi lidmi a čaroději a převzít tak vládu nad oběma národy?“ vyzvídá nechápavě.

„Protože s ním šla armáda čarodějů, myslela jsem, že se vrátí. Copak to nechápeš? Byla to náhoda, že jsme se potkali, neplánovala jsem to,“ vypoví dotčeně. „Nenapadlo by mě, že se stane tohle. Evidentně se to nějak zvtlo. Musím ho najít a přivést, nebo snad chceš rozpoutat válku mezi našimi národy? Předpokládám, že ne, takže ty, Meline, půjdeš se mnou!“ přikáže lidskému chlapci a rozhořčeně, naštvaná sama na sebe jediným trhnutím ruky, z jejíchž prstů vyšle oheň, zapálí krb. Náhle se za nimi nečekaně ozve tlumený hlas. Oba se leknou a trhnutím se otočí. Za nimi stojí přízrak jednoho ze Starších, kteří se zjevovali, když bylo třeba a udělovali rady. Je to výjev menšího staršího muže s dlouhými bílými vlasy i vousy, oblečeného do šedivého, dlouhého pláště.

„Velsou,“ osloví ji a přistoupí k ní. Černovláska se narovná a pokloní se. Zjevení Starších považují čarodějové za výjimečné a poklona představuje pokoru a úctu. Melin jen nejistě stojí a zmateně hledí kol sebe. Netuší, co dělat, a tak se raději pokloní také, i když nemusí.

„Velsou, my víme, co se děje. Enyra povstala, a to

je velmi zlé. Nedopusť, aby opět vypukly kruté války. Činy byly zapomenuty, ale zármutek a bolest nikoliv. Je to těžký úkol, přijmi zde prosím toto,“ podává jí jakýsi modrý, broušený klenot na koženém řetízku. „Je to Anatrys, kámen teleportace. Využij ho rozumně, smí být použit jen ve výjimečných příležitostech.“ Dopoví a stejně, jako se objevil, tak i mizí. Neslyšně se rozplyne.

„Páni, myslel jsem, že jestli tohoto budu někdy svědkem, bude to...“ promluví Melin a zamyslí se nad tím, co chce vlastně říct.

„Magické?“ doplní ho Velsa, jež stále zaraženě stojí a trochu zklamaně se dívá do míst, kde duch stál.

„Jo, tak nějak.“

* * *

„Tak, jsme tady,“ hlesne Melin, když společně s čarodějkou Velsou stojí po strastiplné cestě skrze magické světy pod vysokým skalním útvarům, na jehož vrcholku se rozprostírá majestátní hrad. Atmosféra místa vyznívá tajemně. Nad hradbami se rozprostírá černočerná tma. Noční závěje vytvářejí magický kruh mozaiky, v jejímž odraze se zračí záblesky bouře.

Velsa se na svého přítele mlčky podívá. Obrátí se k němu a chytne ho za ruce.

„Meline, poslouvej,“ osloví ho a nejistě přerývá, co chce říct. Náhle si z krku sundává Anatrys a vkládá ho do rukou příteli.

„Co to děláš?“ vyjekne. „To nemůžeš,“ zastaví ji a snaží se dívce kámen vrátit.

„Kdyby se mi něco stalo, slib mi, že se vrátíš do Nott Ellu, slib mi to.“

„Velsou, tohle nemůžu. Smí se použít pouze ve výjimečných situacích.“ Vyjekne.

„Nech si ho!“ zvýší hlas dívka. „Jsi pro mě jako bratr, nikoho jiného nemáme a nechci ti slibovat, že se vrátíme oba. Jeden z nás se musí vrátit a případně varovat ostatní,“ pousměje se a stiskne přítelovy dlaně. Pevně se obejmou. Oba doufají, že to není naposledy.

„Jdeme?“ Vyzve ho.

Chlapec pokývá. Ani se nenadějí a oba přátelé se ocitnou v rozlehlém sále. Uvnitř vše vypadá tak krásně a působivě. Barokně zdobené stěny, křišťálový lustr a pozlacené sloupy působí skutečně honosně. Avšak hrdinům je jasné, že vše, co kolem sebe vidí, je pouhá iluze, kterou Enyra vytváří. Obezřetně stojí vedle sebe a podezíravě se rozhlížejí. Každý závan větru, který kolem nich prolétne, může být ona. Velse se již v dlaních tvoří ohnivá koule, kterými by byla v případě potřeby připravena zaútočit. Vždy, když se s ní tohle děje, Melin od ní odstoupí do bezpečné vzdálenosti. Dívčiny oči

se změni na nepřírozeně černé a na kůži jí vyskakují viditelné ohnivé žíly. Náhle se před nimi rozvíří prach a zvedne vítr. Z větrného tornáda se vynořuje postava ženy s dlouhými vlasy, které jí vlají ve vzduchu. Celá její postava, která je zahalena do peleríny ze zlaté látky, se vznáší ve vzduchu jako proutek. Ženina tvář je ukryta pod širokou kapucí.

„Ale, podívejme se, mám návštěvu,“ zaskřehotá úlisně.

„Přišla jsem si pro prince Adelára,“ štěkne zlostně Velsa. Melin, který stojí za ní, se ji pokouší zklidnit, ale ta jeho rad nedbá. Její odvaha vyvolává v Enyře pohrdavý smích.

„Pro koho? Pro něj?“ otáže se ironicky. Luskne prsty a před dívkou se vyjeví klec, ve které spatří zuboženého muže. Odmítavě, šokovaně krotí hlavou a její ohnivé ruce přidávají na intenzitě.

„Velso, zmizte odtud!“ hlesne princ.

„Ne, nenechám tě tady. Pusť ho, myslela jsem, že jsi mrtvá!“ křikne na Enyru. Ta se opět pohrdavě zasměje.

„Jak dojemné, rozbřečíte mě. Chceš, abych ho pustila. Dobrá, zahrajeme si o něj. Ty a já. Co říkáš?“ vybídně jí. „Ty zmiz!“ poukáže na Melina. Než se Velsa stihne vzpamatovat, Melin je pryč.

„Co chceš?!“ zasykne.

Enyra se k ní ve větru doslova připlazí a zastaví se těsně u jejího obličeje.

„Něco pro mě uděláš, dám ti tři úkoly, když je splníš, pustím ho.“

„Ne, Velso, to nemůžeš. Ty úkoly jsou...“ křikne na dívku muž, ale již to nestihne doříct. Enyra ho nechá se rozplynout.

„Tak co? Souhlasíš? Jsi čarodějka s živlem ohně, zvládneš to.“

„Dobře, jdu do toho,“ odsekne a nakloní se co nejbližší k Nejvyšší. Skrze kapuci vidí její zlostný úsměv, který nevěští nic dobrého.

* * *

První Enyřino přání je zabít ohnivého draka Hana a přinést jeho Zub síly. Tento úkol, ač s obtížemi, Velsa splní. Odevzdá Nejvyšší zub a přitom věnuje pohled uvězněnému princovi, kterého Enyra zbavila hlasu, a který nespouští zrak z dívky. Ta, značně rozčuchaná a unavená, se na něj nepatrně povzbudivě usměje.

Další Enyřino přání představuje zabít vodní vílu Šamách a přinést její Křídlo svobody. Velsina odvaha klesá. Je si vědoma toho, že vodní bytosti jsou silnější než ohnivé, avšak nevzdává to. Jakmile Nejvyšší přinese ono křídlo, Enyra se rozzuří. Avšak po důkladném

prohlédnutí dívčina stavu se bezcitně zasměje. Dívka se sotva drží na nohou. Vyčerpaná s tělem posetým krvavými ranami a pohmožděninami však vytrvá. Voda ubližuje ohnivým čarodějům stejně silně, jako když lidskou bytost pořeže nůž. Postaví se a hrdě se podívá na Enyru a na Adelára. Smutek, strach a soucit v jeho očích představuje pro Velsu hnací účinek. Nepatrně pokrčí koutky úst a souhlasně pokyvuje, čímž dává princovi najevo, že ho odtamtud dostane.

„Jsi dobrá a silná. Nemyslela jsem si, že se dostaneš i přes Šamách, no dobře, a teď poslední úkol,“ vyhrkne Enyra. „Máš tušení, proč jsem ty věci potřebovala?“

„Ne, a ani mě to nezajímá,“ odsekne bez zájmu Velsa. „Řekni, co chceš!“

„Ale to by mělo. Když mě podsvětí osvobodilo, nevrátilo mě na svět v plné síle a to byl důvod, proč jsem toho ubožáka,“ poukáže na prince, „nezabila na místě. Sílu mi mohly vrátit dvě věci, Zub síly a Křídlo svobody. Potřebovala jsem naivku a nejspíš i zamilovanou hlupačku jako jsi ty, která by mi vrátila sílu.“ Umlkne.

Její slova mají demonstrativní účinek. Velsa nechápavě vydechne a ustupuje. Odmítá si přiznat krutou skutečnost. Princ, ač nemohl mluvit, se jí to snažil naznačit, ale ona to nechtěla chápat.

„Teď už asi víš, jaký je tvůj třetí úkol. Chceš prince, musíš mě zabít!“ zaskřehotá a spojí oba fragmenty do sebe. Náhle ze spojení vyšlehne obří záře, která čarodějkou i prince na chvíli oslepí. Jakmile se jim zrak vrátí, uzří před sebou nejmocnější čarodějkou v plné síle. Zářivá pelerína se změni na děsivou černou, její hlas je náhle hrubý a temný. Blond vlasy získají odpornou barvu, směs brčálově zelené a černé. Na jejich konečcích syčí hlavy hadů. Je dvakrát tak vyšší než předtím a vychází z ní nesnesitelný puch. Velsa, jež pomalu vstřebává, co vlastně provedla, klopýtá a zakrývá si oči dlaněmi.

„Tak co, Velso? Pořád chceš zachránit prince?“ zahřmí temným démonickým hlasem a ohlédne se na vězněného muže. Škubnutím ruky otevře jeho klec a vrátí mu hlas. Šokovaný muž dlouhými kroky přiskočí k mladé čarodějce a pomůže jí na nohy, neboť energie Nejvyšší vysává z Velsy moc.

„Uteč, Adeláre, zmiz. Nott Ell tě potřebuje, já to tu zvládnou,“ snaží se upokojit sama sebe.

„Nenechám tě tady, Velso, riskovala jsi pro mě. Porazíme ji společně!“

„Skutečně? To mě tedy zajímá, jak to uděláš,“ vyprskne Enyra a silou vůle odhodí prince na druhou stranu místnosti.

Velsa, která se plazí po zemi, věnuje Enyře skrze

rozcuchané vlasy pohrdavý pohled.

„Vzdej to, Velsu, mě neporazí obyčejná čarodějka. Nebo myslíš, že mi ten tvůj ohýnek ublíží?“ Vysmívá se.

Enyra se rozchechtá. Mladá čarodějka se postaví na nohy a utře si krev, která jí teče po tváři díky zásahu vody od Nejvyšší. Chce se bránit, ale Enyra její zničené tělo pohodí na okraj svého sídla. Dívka nyní bezmocně leží na okraji balkonu velkého okna a bezmocně se dívá do propasti. Nevnímá výhrůžná slova nepřítelů ani odvážný princův křik. Hledí dolů, kde skrze unavený zničený pohled rozpozná, že dole pod útesem stojí Melin a vede sebou armádu čarodějů. V záblesku nočního svitu měsíce spatří Anatrys, jež drží chlapec v ruce a předává ho jednomu z čarodějů. Velsa se zazubí. Sebere poslední zbytky sil, postaví se a zpřímá pohledne na Nejvyšší.

„Obyčejná čarodějka možná ne, ale co takhle společenství čarodějů?“ pronese rozhodně. Náhle rozpráhne ruce, ze kterých vyšlehnou do výšky obrovské plameny. Celé její tělo pohlcuje necitelný živel, až Velsa působí jako hořící pochodeň. K překvapení Enyry se za ní, pomocí teleportace, zjevují další a další čarodějové všech živlů. Obklopují mocnou čarodějkou tak, že není úniku. Všichni vypadají podobně jako Velsa jen s jejich živlem. Jejich těla ovládá jejich síla. Princ Adelár stojí v němém úžasu, ale s nadšeným smíchem. Mezi lidmi se totiž říkalo, že když bude nejhůře, objeví se někdo, kdo dokáže spojit čaroděje a ze síly jejich živlů vyvolat Společenství čarodějů, kteří se postaví zlu. Toto proroctví se právě naplňuje. Jakmile totiž tělo čaroděje ovládne jeho síla, je naprosto pohlcen a odevzdán svému živlu.

„Úplně tak naivní nebudu, Enyro! Vzpomínáš si, jak jsi poslala pryč Melinu? To byla chyba,“ vypoví povýšeně. „Měl Anatrys, a ty moc dobře víš, co to je. Vrátil se do Nott Ellu, aby všem řekl, co se děje a přivedl nás,“ vysvětluje jí její chybu. „A jak můžeš vidět, spolčili jsme se proti tobě, takže ani tvé živly nás nedokážou porazit. Pochop to, nebudeš nám vládnout, Enyro! Teď už tě podsvětí nedokáže přivést zpět!“ ukončí svůj proslov.

Enyra se vzpouzí a křičí, avšak na její popud se všichni čarodějové dostávají do jakéhosi transu. Zvednou ruce a vzhlednou do stropu. Silou své mysli z jejich těl vyšlehnou směrem k Enyře obrovské víry větru, necitelné plameny, proudy vody a spletité propletence rostlin a větví. Síly všech živlů dohromady, to vidí princ Adelár poprvé. Nevěřicně hledí na tu úžasnou devastu-

jící zkázu. Skrze mohutná, nepřehlédnutelná tornáda přírodních živlů je slyšet necitelný, posmrtný křik Nejvyšší, jejíž stín, který se kdysi vznášel nad hlavami ostatních a který spalovala neuvěřitelná síla, se jen bezmocně kácí k zemi. Z Nejvyšší čarodějky zbývá jen černý popel. Jakmile je po všem, vrátí se čarodějové opět do své lidské podoby. Rozhlížejí se po sobě a vítězně se usmívají. Jeden z čarodějů vzduchu ještě pohybem ruky rozfoukne čarodějčin popel. Tento čin vzbudí v ostatních hlasitý posměšek.

* * *

V Nott Ellu všichni oslavují vítězství a návrat prince Adelára. Nadšeně ho vítají a skandují ovace. Všichni jsou šťastní. Jen na Velsu se zapomíná. Přenesla se sice do svého světa, avšak zpovzdálí sleduje celou tu slávu. Drží se v ústraní, přestože ví, že to ona dokázala vyvolat společenství živlů. S úsměvem pokývá hlavou a chystá se zmizet. Nikým nepozorována míří do svého prostého příbytku, když v tom zpozorní. Jakmile stojí přede dveřmi, podvědomí ji žene, aby se otočila. Obyvatelé Nott Ellu, lidé i čarodějové před ní pokorně klečí, dokonce i sám princ Adelár.

„Co to má být?“ táže se dojatě.

„Velsu, jsi Nejvyšší,“ vyjeví se před ní jeden ze Starších.

„Cože, já? To ne, vždyť ovládám jen oheň,“ nechápe.

„Teď už nikoliv. Díky tobě povstalo společenství a ty jsi do sebe vstřebala všechny naše živly. Jsi Nejvyšší!“ dořekne. Vyzve ji, aby něco vyzkoušela. Ohromená dívka trhne rukou, jejíž pokožka začne obklopovat voda, která se nepřírozně vznáší ve vzduchu, jakoby nepůsobila zemská přitažlivost. To stejné udělá i s druhou, ta se ale ocitne v jednom ohni. Náhle, hnána svou vůlí, zavře oči a silou mysli zvedne vítr, který kolem tváří přítomných příjemně vlaje. Větve stromů se díky její moci rozpohybují a různě mezi sebou kroutí.

„To není možné,“ špitne a nadšeně se zazubí.

„Jsi Nejvyšší čarodějka,“ utvrdí ji tlumeně, „ty a princ Adelár...“ Dojde k němu a dovede ho k šokované dívce. Princ se postaví vedle ní a jemně ji vezme za ruku. Dívka mu věnuje zaskočený úsměv. Oba současně se podívají do tváří svých poddaných. Velsin úsměv se rozšíří, jakmile se střetne s Melinovým pohledem, který se na ni povzbudivě usměje.

„...vy jste teď našimi vůdci!“ dořekne Starší a poklekne i on.

Myšlenky s ručením omezeným II

DAVID HROMÁDKA

Následující myšlenky nemusejí být v žádném smyslu pravdivé. Předkládám vám je jako výplody své duše bez jakékoliv záruky, dokonce bez implicitní záruky pochopitelnosti. Jsou to myšlenky s ručením omezeným.

- Existence neidentifikovatelných létajících objektů vypovídá mnohem méně o existenci mimozemských civilizací než o lidské neschopnosti identifikovat létající objekty.
- Pravda je krásná uvnitř, lež na povrchu.
- Pravda se obratně vyhýbá těm, kdo jsou přesvědčeni, že ji již dávno mají.
- Lidé se nedělí na ty, kdo mají pravdu, a ty, kdo ji nemají, ale na ty, kdo pravdu hledají, a ty, kdo (mylně) věří, že ji již našli.
- Emoce, či rozum? Toť otázka.
- I kostlivec ve skřini má Achillovu patu, má však Achillovu šlachy?
- „Souhlasíte, že toto jablko je moje třešnička na dortu?“
„Lituji, ale vaše vyjadřování není můj šálek čaje.“
- Příroda si u lidí vystačí se třemi pohlavími¹, lidé tak skromní nejsou.
- Proč musejí mít rolety umělou inteligenci? Protože výrobci umělé inteligence pro rolety nechtějí zemřít hladem. Jen počkejte, až se o své přežití přihlásí výrobci umělé inteligence pro jídlo.
- Děti nemohou být svobodné, dokud se nebudou rodit samy.
- Rasismus, nebo svoboda?
- Jaký je politicky korektní název pro politickou korektnost?
- Má smysl klást otázky, na které se nikomu nechce odpovídat?
- Jestliže existují vztahy mezi lidmi, musejí existovat i lidé mezi vztahy.

Historie a historky

MIKOLÁŠ ŠTRAJT

Víte, jak se pozná dobrý učitel dějepisu? Pozná se tak, že do svého výkladu historie zahrne občas nějakou historku, ať už ze života svého či života historických osobností. Historika probudí ty studenty, kteří už z výkladu začínali spát, a ti, kteří si poctivě zapisovali, si mohou na chvíli oddechnout.

Občas je ta hranice mezi historií a historkou hodně tenká. Není jasné, zda jsou to dějiny, nebo historka. Trpěl Napoleon „napoleonským komplexem“ ze své výšky? Měl Hitler jen jedno varle? Řekl opravdu Cézar „I ty, Brute?“, nebo mu to přisoudil jen Shakespeare. A co teprve samotný Shakespeare...

Vyprávění historek v dějepise má jednu nevýhodu. Hrozí, že studentům utkví v hlavách jen ty historky. A přitom historie je důležitá, pomáhá nám vyznat se v současnosti...

Ale historky mají také své opodstatnění. Pro nás narozené až po sametové revoluci třeba taková první světová válka v podstatě už neexistuje. Nic nám to neříká. V kultuře ji (až na výjimky) zastínila druhá světová, pamětníci už nejsou na světě. Zbývá jen Dobrý voják Švejk a v rodinném fotoalbu fotografie mého pra(pra?)dědečka, kterého zabil na konci první světové války v Itálii granát. Ale to už jsou historky.

A dnešní historky píšou historii zítřka.

Nálepka na dveřích

MIKOLÁŠ ŠTRAJT

Firma, ve které pracuji, se opět stěhovala. Tentokrát je našim působištěm Karlín. Znovu začalo to kolečko zkoumání čtvrti, zkoušení obchodů a ochutnávání restaurací. Přitom jsem narazil na jednu zajímavou věc – na optiku.

Ale není to jen tak obyčejná optika. Tahle optika je totiž, jak říká nálepka na vchodových dveřích, „gay friendly“. To mi začalo vrtat hlavou.

V čem se, sakryš, „gay friendly“ optika liší od té, která „gay friendly“ není? Vždyť přece pokud jsem optik, tak mě zajímají brýle a oči, ale do zákaznickovy sexuální orientace mi vůbec nic není. To spolu přece nesouvisí...

A pak mi to došlo, čím se liší – *tou nálepkou na dveřích*, ničím jiným.

¹Plodné či potenciálně plodné ženy, plodní či potenciálně plodní muži a neplodní lidé.

Ženám českým

BOŽENA NĚMCOVÁ

Ženy české, matky české!
slib si dejme a v něm stůjme:
pro blaho své drahé vlasti
všecky síly obětujme!

Nejen muž buď hrdý na to,
že dá všechno pro svou vlast;
vzhůru, ženy! my též chceme
na oltář svou oběť klást.

Muž, ach, ten má meč svůj ostrý,
rámě, sílu – muž má všechno;
ale útlá, slabá žena
jen své srdce a – své děcko.

Dítě! – toto jméno sladké,
ženě nebem daný dar,
matky! nejdražší, co máme,
dejme vlasti v její zdar.

Prvním slovem lichotivým,
prvním sladkým celováním
český zvuk jim v duši vlejme
s vřelým vlasti milováním.

Jmenujme jim slavné otce,
vylitou pro právo krev,
řekněte jim, jak se znovu
hrdě zvedá český lev.

Ať z nich zrostou reci statní,
jako lípy, jako doubece;
ať z nich máme Břetislavy,
práva hájce, zloby zhoubece.

Ženy české, matky české!
Jediná nám budiž slast:
vychovati naše děti
pro tu slavnou, drahou vlast.